A MAN-EATING JEOPARD

A Buckner J. Grimes Story

Robert E. Howard

RGA/PGL Edition

ROBERT E. HOWARD

WRITING AS „PATRICK ERVIN”

COLECŢIA – COWBOY STORIES

UN PERICOL PENTRU OM

V.1.0

IUNIE 1936

Tradusă şi Revizuită – Peter Potnicghe

Decembrie – 2017

Corectură – Şfaiţer Tiberiu

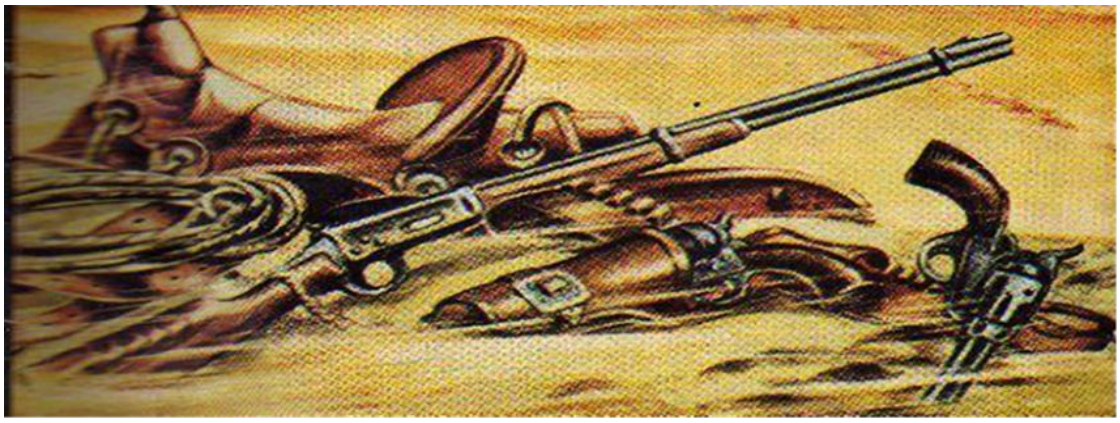

Sunt un bărbat pașnic, liniştit, nu intru în încurcături, dar mă irită faptul când un străin stă ascuns în spatele unei stânci şi strigă la mine cu un glas strident:

— Opreşte-te unde eşti, înainte să-ți arunc capul de pe umeri!

Acest lucru sa întâmplat cu mine. Am stat liniştit pe calul fratelui meu Bill, pentru că ăsta e cel mai bun lucru pe care îl poți face, când te trezeşti că un necunoscut îţi pune în faţă ţeava unui pistol de 45. Acest necunoscut era un *hombre,* cu o cămaşă cam transpirată, cu nituri de alamă, o pălărie din piele și care cam avea nevoie de un bărbierit. El era cel care continuă cu strigatul, că întrebare nu cam era aşa cum se exprima:

— Cine eşti tu? De unde eşti? Unde te duci? Ce vrei să faci când ajungi acolo?

Eu cuminte, ascult, după care îi răspund:

— Sunt Buckner J. Grimes din Knife River, Texas, și mă duc în California.

— Păi, atunci de ce te duci spre sud?

— Dar nu este acesta drumul spre Piute? îl întrebai eu.

— Nu, nu, răspunse el. Piute este spre vest de aici.

Apoi se opri, şi părea că se gândește, deși botul pistolului nu se mişcase. Mă uitam la el, ca un șoim. După câtva timp, îmi aruncă un zâmbet destul de forțat, și spuse:

— Îmi pare rău, străine. Te-am luat drept altcineva. Doar o greșeală onestă. Traseul de aici, spre vest, duce spre Piute. Dar dacă vrei poţi merge spre sud cum vrei tu, se arătă el dispus să converseze.

Și-a coborât arma, dar observai atent, că nu a pus-o înapoi în toc.

— Nu știi, se găsesc ceva pietricele în Arizona? îl întreb eu.

— Oh, da, zise el, deșertul este plin de ele. De exemplu, spuse el, luând o bucată de cuarţ din buzunar, aceasta este o piatră pură, după care o puse repede înapoi în buzunar.

— Ei bine, eram nerăbdător să văd niște minereu, îi explic eu, pentru că Tatăl meu mi-a spus că este foarte probabil să ajung bogat în California.

Dar în timp ce mă adresam necunoscutului, ca un idiot sau nebun cobor de pe cal, şi-l rog să-mi mai arate odată piatra. Așa că străinul scoase ceva din buzunar, dar când se îndreptă spre mine, el scăpă din palmă, acel ceva, și căzu pe pământ.

Bineînțeles că eu mă aplecai să-l iau, și când am făcut-o, ceva nu a mers cum trebuie, că eu începui să văd un milion de stele. La început m-am gândit că o bucată de piatră din stâncă să îmi fi căzut în cap, dar aproape simultan mi-am dat seama că străinul mă lovise cu pistolul în cap, după care mă legase.

Am încercat să mă întorc pe spate, după care pendulai şi în secunda următoare eram în picioare, cu ochii atât de aproape de el că mă privii speriat. Mă întrebam de ce, în clipa în care m-a lovit, nu m-a şi împuşcat. El se uită la mine disprețuitor, mândru de inteligența lui, deoarece observă că în mâna mea era o piatră cât pumnul, şi zise cu voce tare:

— Un alt idiot din Texas! Huh! M-am gândit că nu pot să te las să mergi la Piute, fiindcă le poţi spune diavolilor ce se pregătește? Iar eu nu sunt prost. Nu vreau să stric nici un plumb pe tine. Cred că o să-ți tai gâtul cu cuţitul meu.

Astea fiind spuse, puse arma înapoi în toc, scoase cuțitul din cizmă, se apropie de mine, după care pentru el se făcu întuneric. În momentul când se apropie de mine, m-am aruncat jos iar în acelaşi moment i-am secerat picioarele, după care l-am prins ca într-o foarfecă, strângându-l şi trimiţându-l în lumea viselor. Apoi m-am ridicat dintr-un salt, căutai cuţitul lui şi îmi tăiai legăturile.

— Dacă ai fi fost crescut în Texas, așa cum eu eram, îmi zic mai mult pentru mine, că el oricum nu mă auzea, ştiai că un texan se descurcă într-o situaţie neprevăzută.

* * * * *

Am urcat pe calul fratelui meu Bill, pe care-l călăream din Texas, și m-am oprit lângă drum. Chiar acolo se desprindea o cale din drumul

principal, și se întorcea spre sud printr-o trecătoare adâncă între stânci, acolo unde străinul mă pândise la rândul său.

Ei bine, cred eu, că ceva necurat se întâmplă mai încolo în jos, fiindcă încercase să nu mă lase să-mi urmez drumul. Am fost avertizat să nu continui pe traseul spre sud. Tocmai m-am oprit să-mi odihnesc calul fratelui meu Bill în umbra stâncilor, iar acest gest ia dat de înţeles că voi pleca pe drumul spre sud, iar aceasta nu trebuia să se întâmple. Apoi, când m-a convins să nu merg spre sud, a vrut să-mi taie gâtul, Și a mințit cu o afirmație. Nu avea nici un fel de cuarţ, chestia pe care o scosese din buzunar era un buton de alamă.

Ei bine, cu precauţie, am pornit pe traseul spre sud pentru a vedea de ce nu a vrut să mă lase. Am fost foarte, atent la fiecare zgomot, înaintând cu arma mea în mâna dreaptă. Gândul meu era, că probabil fusesem confundat cu un șerif. Ei bine, asta nu era treaba mea, dar Papa mi-a spus mereu că curiozitatea mea, va fi ruina mea.

Am mers cam o mie de metri până când am ajuns într-un loc unde traseul, urca spre o creastă cu tufișuri dense pe fiecare parte. Am părăsit traseul, și am înaintat pe partea unde era o pădure pentru a vedea ce era pe cealaltă parte a crestei. Făceam lucrul acesta fiindcă în jurul râului Knife era în general, întotdeauna, cineva care aștepta să împuște pe altcineva.

M-am uitat în jos, era o vale mare, iar în mijlocul ei, era un grup mare de bolovani, cât o casă. Am văzut niște cai care au ieșit din spatele bolovanilor, și un cal legat sub un copac, la o mică distanță. Era un cal foarte frumos, cu hamuri și o şa cu ţinte de argint. Am văzut că lumina soarelui, scânteia de pe fiecare bucată, în parte.

De partea cealaltă a pietrelor, erau nouăsprezece bărbaţi, și am numărat nouăzeci de cai. Ei bine, nouăsprezece bărbați nu putea să se ocupe de mai mult, iar aceştia s-au dovedit a fi ostili față de străini.

Așa că am decis să renunț.

Oricum, oamenii pur și simplu schimbau caii pe vacile altcuiva sau a unei alte întreprinderi private sau era chiar, afacerea lor. Așa că m-am întors, și m-am îndreptat din nou până la furca drumului.

Când am trecut pe lângă locul cu pricina, necunoscutul pe care-l forfecasem, era încă acolo, și m-am întrebat dacă îşi va mai revenii vreodată. Dar nici asta nu era de treaba mea, așa că l-am târât doar sub niște tufișuri unde era umbră, și am pornit spre traseul spre vest. Mi-am dat seama că ar mai fi, câțiva kilometri până la Piute, și mi-era

sete.

Și cum am fost destul de sigur, după câţiva kilometri apare orașul menționat mai sus, care se cocea la soare între nişte dealuri de-a lungul părților – de fapt doar o grămadă de colibe de pământ, cu femei și copii mexicani care umblau peste tot – mulţi câini și un magazin, un mic restaurant, și un salon mare. Nu era trecut prea mult de amiază şi soarele încă ardea.

Am legat calul fratelui meu Bill la bară, alături de ceilalți cai deja legați acolo, la umbra salonului, iar eu am intrat în salon. Era un bar destul de mare, în care unii bărbați beau, alții jucau poker la mese.

* * * * *

Ei bine, am considerat că nu era prea obișnuit ca un străin să vină la Piute, pentru că, atunci când vin, toată lumea parcă încremeneşte, unii cu paharul de whisky în mână, unii cu cărţile în mână, și se uitau la mine fără nici o expresie pe chipul lor, dar pe mine mă interesa doar băutura din paharul meu. Era o stare de neliniște, tropăituri de cizme pe podea, scuipat în rumeguș, bărbați trăgându-se de mustăți, iar eu priveam ca prostul, întrebându-mă ce fel de oamenii sunt aceştia. Apoi, un bărbat care bea la bar, se apropie de mine, se aşează, în timp ce bărbații care beau în bar se împrăştiară în jurul meu, și al lui, iar câțiva jucători de poker se ridicară de la mesele lor și se postară şi ei în spatele meu. Acest hombre era aproape la fel de înalt ca mine, dar mult mai solid. Avea o mustață mare ca un morsă.

— Cine ești tu? întrebă el suspicios.

— Sunt Buckner J. Grimes, am spus cu răbdare. Sunt din Texas și tocmai am trecut pe aici, fiindu-mi sete. Mă duc în California.

— Pentru ce e „J”? întrebă el.

— Jeopardie, am spus.

— Ce înseamnă asta? întrebă el în continuare.

— Nu știu, i-am mărturisit. E dintr-o carte. Cred că înseamnă ceva ce se referă la un pericol.

— Ei bine, ce este un pericol? mă întrebă el.

— E cineva periculos, ca o panteră, spuse unul dintre bărbați. Am văzut pe cineva într-un circ în Santa Fe.

Hombre cel mare mă studie pentru

— N-am auzit niciodată de el, am spus eu.

Toată lumea m-a urmărit când m-a întrebat, iar unii dintre ei aveau mâinile pe armele lor. Dar când am spus că nu l-am cunoscut, ei s-au

relaxat, și unii s-au întors la poker, iar alţii la băut. Cred că m-au crezut. Papa a spus întotdeauna că am o față cinstită, a spus că oricine mă privea, putea spune că nu am suficientă minte, să mă gândesc la o minciună.

— Eu, spuse marele om, stând pe un scaun, și scufundându-și buzele într-o halbă de bere. Sunt Navajo Beldon. Sunt șeful oraşului Piute și a întregului teritoriu din jur, și nu permit nimănui să spună altfel. Ori un om este cu mine sau el este împotriva mea, și dacă el este împotriva mea este pentru Swag McBride, și nu aparține de acest oraș deloc.

— Cine este Swag McBride? l-am întrebat.

— O amestecătură între un şarpe și un skonchs, spuse Beldon, înghițind berea. Dar nu spune „skonchs" în faţa lui, pentru că vei fii ucis. Atunci când vigilenții l-au alergat prin Nevada, abia a scăpat să nu fie spânzurat de un stâlp. Skonchs era o poreclă al lui. Dacă cineva o spune în faţa lui, el o consideră o insultă personală și acționează în consecință. El se aprinde când te vede cu o armă. A condus acest oraș până când am decis să-l iau eu.

El și-a șters mustața cu dosul mâinii și spuse:

— Am avut o confruntare săptămâna trecută, iar scăderea populației a fost bruscă şi mare. Acum aceşti șobolani sunt undeva pe coline de atunci, dacă nu au părăsit țara cumva.

* * * * *

M-am gândit la bărbaţii pe care i-am văzut sus pe deal, dar nu am spus nimic. Am fost crescut într-o țară în care dacă îţi păstrezi gura închisă, este o artă practicată de toată lumea care vrea să trăiască până la o vârstă înaintată.

— Această țară trebuie să aibă un șef bun, spuse Beldon, care mi-a turnat o băutură. Este o lege aici, iar cineva trebuie să conducă lucrurile. Eu nu sunt un sfânt, dar sunt un om mai bun decât Swag McBride. Dacă nu credeți, du-te şi întreabă cetățenii din Piute. Viața omului este în siguranță aici cu mine, mă ocup de afacerea mea, și o femeie poate merge pe stradă fără să fie insultată de cineva care se cred niște duri. Sincer să fiu, dacă ți-aș spune câteva lucruri pe care McBride și oamenii lui le-au făcut…

— Lucrurile arată destul de liniștit acum, am recunoscut.

— Sunt în timp ce sunt în șa cu ochii în patru, spune Beldon. Spuneți, nu ați vrea să lucrați pentru mine?

— Ce anume?

— Ei bine, spune el, am nişte vite, în afară de interesele mele în Piute. Acești oameni pe care îi vezi aici nu sunt toți băieții, care lucrează pentru mine, bineînțeles. Sunt din apropiere de râul Eagle, conduc o cireadă de la graniță, care nu este atât de departe, știi tu.

— Voi cumpărați bovine în Mexic? îl întreb.

— Ei bine, spune el, sunt destul de mulţi bandiţi de-a lungul liniei, de graniţă. Trebuie să-i supraveghez pe toți oamenii, să-i țin la îndemână și să nu fure tot ce am. Ce se aude?

De afara se aude tropote de copite și un voce strigă:

— Beldon! Beldon!

— Cine-i acesta care strigă? întrebă Beldon, ridicându-se și apucându-și arma.

— E Richards! îi răspunde unul dintre bărbați, cu o pușcă în mână.

— Vine de pe traseul de sud și cred că bandiţii sunt în spatele lui.

Beldon se îndreptă spre ușă, dar în acel moment calul din rasa pinto se împiedică într-o piatră, aflată pe marginea drumului, și omul căzu amestecându-şi sudoarea cu praful, care era din belşug.

— Ce sa întâmplat, Richards? întrebă Beldon.

— Bandiţii! strigă Richards. Conducem o turmă de vite de pe Diego Gonzales și știi ce sa întâmplat? Ne întorceam de-a lungul frontierei când un grup de bandiţi ne-a ajuns, și au împușcat pe fiecare om, cu excepția mea, care am alergat înapoi spre casă!

— Ce ai spus? strigă nervos Beldon, cu mușchii feţei tremurând de mânie. De ce au împuşcat toți băieții! Nu au nici un respect față de lege și ordine? Nu mai sunt niște oameni cinstiți pe lângă mine? Cred ei că mă pot trata așa? Afacerea cu vacile, sunt viaţa noastră. Cred ei că pot trăii pe cheltuiala noastră, furând de la noi ca să ne distrugă? Donnelly, ia-ți oamenii! Le voi arăta eu, că nu pot să-mi fure vacile și să scape cu ele. Tu Richards îi conduci înapoi la vaci, arătându-le drumul.

Bărbatul cu numele de Donnelly se ridică, transmise oamenilor săi să se înarmeze, şi se îndreptară spre ieşire. Richards era în faţă să-i ghideze.

— Nu vrei să vii şi tu? mă întrebă Beldon, cu un glas indignat. Băieții ar putea avea nevoie de ajutor, și pot să spun după modul în care îți ţii armele că eşti bun. O să-ți plătesc bine.

Ei bine, dacă există ceva ce disprețuiesc, e un hoț înfricoșat, așa că

i-am spus lui Beldon că mă duc, dar de fapt aveam un plan, dar fără să-i spun lui. Bătrânul barman cu chelie și băiatul său mexican, fiind singurii care au mai rămas în salon.

* * * * *

Richards și-a schimbat șaua pe un cal proaspăt și, pe măsură ce mergeam, mă gândeam la calul pe care-l călărea acum. Era un cal pinto și mi se părea că l-am mai văzut undeva, atât calul cât şi omul dar nu-mi aminteam. Era atât de transpirat și plin de praf, încât era puternic deghizat.

Ne-am îndreptat spre sud de-a lungul traseului prăfuit, zece dintre noi, Richards conducând și, în curând, nu am mai văzut Piute. Ceilalţi mergeau ca și cum Mexicul era următoarea oprire, dar au trecut mile, și am gândit că sunt doar nepăsători, dar erau proști. Am încercat să-mi amintesc unde am văzut acest cal pinto pe care îl călărea acum Richards, și dintr-odată mi-am amintit.

Poteca urca în fața noastră într-o încurcătură de stânci și canioane, iar Richards se apropie de noi. Se întorsese spre a ne transmite să ne mișcam, să ne grăbim, și în timp ce se întoarse, soarele strălucea pe ţintele de argint de pe șa și căpăstru și, ca o lovitură, mi-am amintit – mi-am amintit că pe el îl văzusem în grupul acelor nouăsprezece bărbaţi, în acea vale, și tot acolo am văzut acest cal pinto. Era calul pe care-l văzusem legat în apropierea acelor pietre mari, la est de Piute.

Am așezat involuntar calul meu, în spatele lui. Restul oamenilor înaintau, fără să fie atenţi, dar eu mă oprii, mă întorsei în şa şi privii, dus pe gânduri. Dacă Richards era cu acea bandă la est, cum putea fi şi cu grupul care conducea bovinele pe lângă frontieră, departe la sud de Piute? El venise pe traseul de sud în Piute, dar ce-l împiedica să taie dealurile, și între pe acel traseu chiar lângă oraș? Richards la mințit pe Beldon, și Beldon îmi spusese că dacă un om nu era cu el, era cu McBride.

M-am întors şi am privit şi spre est, și curând, văzui ceea ce mă așteptam de fapt să văd – o ceață de praf care se ridica, probabil de la multe vite, răspândindu-se de la sud-est spre nord-vest, spre Piute. Știam ce ridică acel praf: bărbați pe cai, călărind din greu.

M-am uitat spre sud spre Donnelly și oamenii săi. Pur și simplu au ieșit din vedere într-o mare crestătură, cu pereți deschiși pe fiecare parte. Am strigat dar nu m-au auzit. Richards călărea în faţa lor cu o sută de metri, în avans, dispărând deja în crestătură și din faţa ochilor.

Toți dispăruseră din vedere în crestătură. Apoi sau auzit împuşcături, parcă trăgeau toate armele din sudul Arizonei. Am legat calul şi am încercat să mă apropii, să văd ce sa întâmplat. Praful de la orizont dispăruse în spatele unui bolovan mare, care urca drept spre cer. Apoi brusc în faţa mea, am auzit focuri de arme, se auzi o femeie țipând, și apoi se lăsă tăcerea.

Înaintea mea, era traseul cu curbura care ducea în Piute. Am părăsit traseul, și am luat-o spre pădure. Calul mă simţi, începu să sforăie și să necheze uşor, ca un salut de bine ai venit. Orașul era îngrozitor de liniștit, nu era nici un suflet în vizor, și toate ușile erau închise. Am înconjurat cârciuma, am legat calul într-o groapă din spatele salonului și m-am îndreptat spre ușa din spate, cu armele în mână.

Nu era nici un cal, legat la bara din faţă. Totul era îngrozitor de liniște, cu excepția muștelor care zburau în jurul picăturilor de sânge de pe podea. Bătrânul barman se îndreptase de la bar, cu o armă în mână, dar a fost oprit de o mulțime de gloanţe. Băiatul său mexican era căzut lângă ușă, cu capul despicat, arăta ca și cum ar fi fost lovit cu un topor. Un străin pe care nu l-am văzut niciodată, era întins în praf în fața pridvorului, cu o gaură de gloanțe în craniu. Era un om înalt, negricios și solid. Un pistol cu o cameră goală se afla în mâna dreaptă. Cred că l-au capturat pe Beldon în viață. Mesele și scaunele au fost răsturnate, când o bandă de oameni l-au târât pe Beldon ca pe un porc. Se distruseseră multe în salon. Erau multe cartușe goale și un cuțit cu sânge pe tăiş, căzut pe podea, împreună cu nasturi rupţi de la cămaşa lui Beldon, o pălărie distrusă și un carneţel.

Am luat carneţelul, și în partea de sus a primei pagini era scris:

— Swag McBride îmi datorează 100 de dolari pentru că lucrează acum la ferma lui Braxton.

L-am pus în buzunar, poate era nevoie de dovezi ca să se știe cine a atacat oraşul Piute.

* * * * *

M-am uitat prudent în oraș. Nu se vedea nimeni, și toate ușile și ferestrele erau închise. Apoi brusc se auzi o răpăială de copite de cai. M-am tras înapoi din ușă, și am privit printr-un colţ de geam. Șapte călăreți intrară în oraş, venind pe o potecă care cobora din pădurea din spatele orașului, dar nu s-au oprit.

Se grăbeau spre traseul spre sud, cu puști în mână. Nu priviră spre salon, și nimeni nu-și scoase capul din vreo casă, ca să le spună despre

mine, deși cineva trebuie să mă fi văzut, când mă strecuram în oraș. Evident, cetățenii erau strict neutri, ceea ce este înțelept atunci când două bande se măcelăresc.

De îndată ce călăreții ieșiră din oraș, alergai prin salon ieşind prin spate, şi urcai pe deal, paralel cu poteca pe care o coborâseră. De fapt tot ceea ce făceam, nu era treaba mea. Dar mă gândii că totuşi Beldon mă angajase, și aveam o scuză destul de bună pentru, cineva care se interesa de ceea ce fac eu. Nu m-am dus departe, când am auzit nişte oamenii vorbind, sau cel puțin, am auzit un om care vorbea. Era vocea lui Beldon.

Un minut mai târziu, mă apropiai de o cabană din lemn, înconjurată de copaci. Cinci cai erau legați afară. Vocea venea din interiorul cabanei, și am auzit pe altcineva vorbind, dar cu o voce șovăitoare. M-am strecurat până la fereastra din spate și am privit, știind că îmi risc viața. Fereastra nu era prea sus, și aruncai o privire printr-o crăpătură.

Prin crăpătură l-am văzut pe Beldon, căruia îi curgea sânge dintr-o tăietură la cap, stând pe un scaun lângă o masă veche și prăfuită, și arăta ca un grizzly prins în cursă. Patru bărbați stăteau aplecaţi peste masă, între el și ușă, cu pistoalele îndreptate spre el. Unul dintre ei era îngrozitor de înalt, și rapid, ca o pisică. Își netezi mustața lungă, cu ţeava unui pistol, în timp ce ţeava celuilalt îl introduse în urechea lui Beldon și parcă îl înşuruba, făcându-l să urle.

— Hai! spuse acel tip înalt. Tu eşti Boss în Piute! Bah! Ce fel de şef bun ești tu. Prima și cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o a fost că ai avut încredere în Richards. A fost foarte încântat să te vândă. Crezi că era cu oamenii tăi pe Eagle River, nu-i așa? Ei bine, a fost cu mine pe dealurile din est toată dimineața, în timp ce ne-am pus planurile de a te captura.

— Ai crezut că a fugit să-şi rupă gâtul de pe Eagle River aseară. Ți-a aruncat în faţă şi minciuna că ţi-au fost furate vitele, pentru a te putea scoate cu oamenii tăi din cale. Știam că o să trimiți pe fiecare bărbat pe care l-ai avut. Nu-i vei mai vedea niciodată. Richards îi va conduce într-o capcană la Cheile Diavolului, unde oamenii mei au pregătit o ambuscadă pentru ei. Probabil că sunt în iad până acum. Cei șapte oameni pe care tocmai i-am trimis mai înainte pe traseu, se vor alătura restului oamenilor mei la Cheile Diavolului, și vor curăța tot locul pe Eagle River. Mă descurc şi las totul curat, Beldon.

— O să te prind şi te voi ucide, McBride, promise Beldon cu un glas

gros, scrâșnind din dinții de sub mustața lui mare.

McBride avea mustața cu mult superioară. Mă întrebam de ce l-au luat pe Beldon în viață. Nici măcar nu era legat. Ţinea degetele strânse de masă și tremura. Ajunsesem să-mi dau seama că este capabil să sară de la masă în orice moment, și să fie împușcat de oricare din cei prezenţi. Eu aşi putea să încep să trag prin fereastră, bineînțeles, și să-i termin pe cei mai mulți, dar unul dintre ei putea să-l împuşte pe Beldon, sigur.

Știam foarte bine că la prima alarmă, l-ar fi perforat. Dacă aveam o puşcă cu mine, aş fi reuşit să termin mai mulţi dar probabil, era riscul să-l termin inclusiv pe Beldon. Dar tot ce aveam era un colt de 45 de mulţi ani și o conștiință clară. Dacă aș putea să-l anunţ pe Beldon să știe că eram la îndemână, şi poate că ar fi putut să se arate furios și să facă ceva deștept ca să-mi dea mie o şansă. Venele pe gât i s-au umflat, fața sa devenise purpurie, iar mușchii îi erau încordaţi.

McBride îi spusese:

— Te las să pleci, în viață, dacă îmi vei spune unde ți-ai ascuns banii. Știu că ai câteva mii de dolari.

Deci acesta era secretul, de aceea l-au dus în viață. Am bănuit asta. Dar menționarea banilor mi-a amintit de ceva, și mi-a pus o idee în cap. Am scos carneţelul pe care l-am găsit, și am rupt prima pagină și am luat un creion pe care-l aveam în buzunar. Nu am scris nimic. Ceea ce am vrut să fac era să-i transmit lui Beldon un mesaj pe care-l putea înțelege, dar asta nu ar însemna nimic pentru McBride, în cazul în care îl vedea.

Mi-am adus aminte că vorbisem despre un Leopard, când l-am întâlnit pe Beldon pentru prima oară, așa că am făcut un desen a unui animal care semăna cu o panteră. Dar nu mi-am amintit dacă acel personaj de la Santa Fe a spus că un Leopard avea pete sau dungi. Se pare că a spus niște dungi, așa că am pus şi nişte dungi. Beldon avea să știe că dungile însemnau că Buckner Jeopardy Grimes se ascunde aproape, gata să-l ajute cu prima șansă pe care o are știind asta, nu ar fi făcut ceva să-l pericliteze.

În timp ce făceam asta, Beldon se gândea la ceea ce tocmai îi spusese McBride. El a avut parte de o baie de plumb mai mult decât omul obișnuit, și el a fost unul dintre crescătorii de încredere de aici, care își păstrase cuvântul față de toată lumea. E greu să facă ce i se ceruse, dar nu ştia nici dacă McBride l-ar lăsa să plece dacă i-ar spune

unde și-a ascuns banii.

McBride nu-l va păcăli pe el. Știam că în momentul în care va hotărî să-i spună, Beldon se va ridica. Știam şi că McBride o să-l omoare. Am văzut-o în buzele subțiri și tremurul nervos a mâinii, în timp ce se trase de mustață. Am citit foamea ucigașului în ochii lui plin de ură, care strălucea ca la o pisică. Dar Beldon nu părea să-i recunoască semnele. Era îngrozitor de încet în anumite privințe.

McBride își trăgea mustața, și se pregătea să spună ceva, când am luat o piatră și am aruncat-o prin geam, care lovindu-l a împrăştiat cioburi în toate părţile. În clipa următoare, toți sau întors spre uşă iar eu aruncai hârtia care ateriză pe masă chiar în fața lui Beldon. Dar din păcate nu a văzuse.

Se ridicase pe jumătate ca și cum urma să se dezmorţească, dar, repede, ca un fulger, McBride se întoarse, cu buza întinsă înapoi, astfel încât dinții lui arătau ca o falcă de lup, și ochii îi erau niște găuri de foc. Dacă nu ar fi fost acei bani, l-ar fi împușcat pe Beldon imediat. I-am văzut degetul pe trăgaci, și aşteptam să facă ce bănuiam. Dar nu a tras. Am murmurat:

— Doamne, bine că l-ai scăpat! O să văd un semn prin asta!

Ceilalți trei au întors armele spre Beldon care se aşez în scaun cu un oftat. Se uita la cei trei – unul scurt, unul înalt, unul cu o tăietură pe faţă. McBride păși grăbit spre ușă, o deschise şi cu arma în mână privi afară.

— Nu-i nimeni aici, zise el.

— Trebuie să fi fost o ciocănitoare.

Eu transpiram și tremuram ca o frunză în nervozitatea mea, așteptând ca Beldon să vadă acel ghemotoc de hârtie care se afla chiar în fața lui, dar nu-l observase. Nu o văzuse nici când se ridicase. Nu se putea gândi decât la un singur lucru, la un moment dat. Avea nervi tari și oamenii îl plăceau, acesta este singurul motiv pentru care a fost ales ca șef.

McBride se întoarse, și se apropie de el.

— Ei bine, zise el, vrei să-mi spui unde sunt ascunşi banii?

— Cred că trebuie, mormăi Beldon, și m-am bătut pentru aceşti amărâţi de bani.

Beldon era un fricos. Tot ce puteam face era să încep să trag, și să dobor cât mai mulți dintre ei. Dar erau siguri că-l vor obliga să le spună. Apoi McBride văzu acea hârtie înfășurată. Nu era ca Beldon, el

era atent şi deştept. Își aminti că hârtia nu fusese acolo cu câteva minute înainte. El a ridicat-o.

— Ce-i asta? întrebă el, iar inima începu să-mi bată. Nu ar ști ce înseamnă, dar asta era şansa lui Beldon.

McBride începu să o netezească.

— De ce, spuse el, are numele meu, scris de mâna ta, Joe.

— Ce vezi tu, zise Beldon, și se apropie de el.

Dar McBride îndreptase toată hârtia și, odată, fața îi deveni lividă. Pentru o secundă toţi încremeniră. McBride stătea ca o statuie înghețată, doar cu ochii vii care parcă aruncau flăcări, în timp ce ceilalți hombre se uitară la el.

Apoi cu un strigăt sări ca o pisică, și aruncă acea bucată de hârtie în fața lui Joe, iar arma lui se îndreptă spre el. Joe se aruncă la pardoseală, lovind cu picioarele. Ceilalți doi pistolari aveau un aspect dur și sălbatic, dar cel scurt spuse cu un fel de sufocare:

— Doamne, McBride, nu puteți face asta amicului meu!

Arma lui se îndreptă în sus, dar McBride a fost mai rapid. Pistolul lui Shorty a explodat în podea, și se prăbuși jos deasupra lui Joe. În acel moment, am tras pe geam și l-am împușcat pe „Scarface” prin ureche. McBride urlă uimit și armele noastre traseră simultan. Sau, mai degrabă, consider că a mea a fost cu o fracțiune de secundă prima, pentru că plumbul lui mi-a trecut pe lângă urechea mea, iar al meu la culcat mort pe podea.

Apoi am intrat în cabana, unde fumul albastru plutea în nori și morții erau aşezaţi încă pe podea. Dacă lupta ar fi fost o tornadă care ar fi lovit bara, nu ar fi putut fi mai scurtă și nici nu ar fi făcut mai multă pagubă. Beldon a avut o idee genială pentru a cădea în spatele mesei, când focurile de artificii au început, iar acum sa ridicat și sa uitat la mine, cu o faţă de parcă vedea o fantomă.

— Ce dracu! întrebă el lucid.

— Nu avem timp de pierdut, i-am spus eu. Trebuie să mergem în pădure. Cei șapte bărbați trimiși de McBride spre sud, nu sunt în afara audiției. Vor auzi loviturile și se vor întoarce. Vrând să știe ce este cu focurile trase, ei se vor întoarce și vor investiga.

El se ridică în picioare, și am văzut că era șchiop de un picior.

— Am fost rănit în luptă, spuse el. Ei au fost în Piute, și au intrat ca furtuna în salonul meu înainte să știu ce sa întâmplat. Ajută-mă să ajung înapoi la salon. Banii mei sunt ascunşi sub bar. Dacă toți

oamenii mei au fost uciși, trebuie să călătorim, și trebuie să-mi iau înapoi vitele. Sunt cai într-un corral, nu departe de salon.

— Bine, am spus, ridicând banda de hârtie pe care am aruncat-o prin geam, dar nu mă opresc să o discut. Să mergem, am spus și am plecat amândoi.

Dacă cineva crede că este un lucru uşor, pentru a ajuta un om la fel de mare ca Beldon să urce un deal cu o gleznă împuşcată, mintea lui e dusă cu pluta. A trebuit să meargă într-un picior, și trebuia să acționez ca cel de al doilea picior, și înainte de a ajunge la jumătatea drumului, m-am simțit în stare ca să-l arunc restul drumului jos și să-mi spăl mâna de întreaga afacere. Desigur, nu am făcut-o, totuși.

* * * * *

Piute era la fel de liniștită și goală ca și mai înainte – capete care apăreau puțin în ușă ca să ne privească, apoi se trăgeau repede și tot locul era parcă fără suflare, sub soarele fierbinte. Beldon la vederea oamenilor morți în bar, se simți rău.

— Mă simt ca un coiot, a spus el, am plecat și am lăsat Piute la îndurarea diavolilor lui McBride. Dar ce altceva mai pot să fac acum?

— Ferește-te! am strigat, sărind înapoi de la ușă și ferindu-mă din traiectoria a şapte arme, pentru că pe traseul dinspre sud se auzeau niște copite, iar cei șapte diavoli ai lui McBride se întorceau înapoi în oraș.

M-au văzut deja, înainte să mă feresc, și au urlat ca niște lupi cu dorinţa de a ne vedea morţi. La apropierea celor şapte, unul dintre ei sări din șa, îi aşteptă pe ceilalţi şi se traseră în spatele unei case vechi, chiar de-a lungul salonului.

Beldon luă una dintre cele două puști pe care le luasem din cabană, și eu pe cealaltă. Mă gândii că era bine că nu aveam nici un acoperiş în jurul nostru, iar zidul salonului era până jos, când primul glonţ urmat de al doilea se lovii de zidul salonului. Eram pregătiţi să tragem şi noi dar tot ce am putut vedea erau vârful ţevilor de pușcă și vârfurile pălăriilor din când în când. Atunci am ştiut că ei aveau un rol, să ne ţină aici până când vor veni grosul bandei. Apoi ne vor lovi din trei sau patru laturi și ne vor termina.

— Am putea să ne furișăm în spate, am spus eu, dar ar trebui să mergem pe jos și cu glezna ta nu vom reuși să ajungem departe.

— Du-te, tu spuse el, acum eu nu am nici o şansă, sunt terminat. Nu pot să fug cu piciorul acesta. Îi țin pe loc, în timp ce tu încerci să te

furişezi afară.

Acest lucru fiind prea ridicol pentru ai răspunde, mai bine am tăcut.

Un minut mai târziu, el mă atenţionă arătând cu degetul, suntem terminaţi acum, iată-i şi pe ceilalţi!

Și destul de clar am auzit tropăitul mai multor copite pe traseul de sud.

— Eu trăiesc acest fel de viață pe care trebuie să o duc, îmi spuse Beldon. Zilele mele au fost pline de vanitate și păcate, dar am avut şi zile bune, prin creşterea vitelor. Aș fi vrut să fi acordat mai multă atenție lucrurilor spirituale, și mai puțin să-i leg pe oamenii mei de muncă.

— Taci! i-am spus cu amabilitate. Eu sunt un om care-și păstrează capul limpede şi atent în timpul unei astfel de probleme. Ar trebui să vă umble mintea la lucruri superioare într-un moment ca acesta, i-am reproșat eu. Ne aflăm pe marginea vieţii, și este un moment în care ar trebui să vă gândiţi la păcatele săvârşite, și să nu vă gândiţi la alte probleme!

Deodată brusc mă ridicai în picioare din spatele pervazului.

— Nu sunt oamenii lui McBride! Asta e Donnelly cu oamenii lui!

* * * * *

Cei şapte bandiţi din spatele casei s-au văzut încolţiţi din două părţi. Donnelly și șase dintre bărbații care fuseseră cu el veneau prin spate și erau încă zece bărbați care erau cu el, pe care nu-i văzusem înainte, şi care atacau prin faţă. Cei șapte bandiţi au alergat spre caii lor, dar nu au avut nici o șansă. Au fost atât de siguri că erau prietenii lor, încât nu au acordat prea multă atenție, iar Donnelly și băieții lui au apărut chiar în spatele lor, înainte ca ei să-și fi dat seama de greșeala lor.

Desigur, nu am putut vedea ce se întâmpla în spatele casei. Am văzut pe Donnelly și pe oamenii lui, unindu-se cu ceilalţi, apoi sau auzit armele trăgând și bărbați țipând. Dar, când am ieşit pe stradă, gașca lui McBride era un lucru din trecut, și trei dintre bărbații lui Donnelly erau răniţi.

— Transportații în salon, băieți, spuse Donnelly, care avea un braț într-un manșon înmuiat în sânge. Beldon ajunsese şi el până în pridvorul salonului, pe piciorul său rănit, sprijinindu-se cam greu în puşcă.

— Puneţi-i pe podea și ocupaţi-vă de ei, spuse Beldon.

— Ce naiba s-a întâmplat?

— Richards ne-a condus într-o capcană, murmură Donnelly, înjurând. L-au luat pe Bill, pe Tom și pe Dick, dar l-am prins pe Richards când a vrut să fugă. Ne-ar fi prins pe toți, dacă nu ar fi fost acești băieţi de la paza cirezi de vite. Erau pe traseul de la Eagle River, iar Richards plecase noaptea. Această plecare precipitată ia făcut suspicioși, și sau pregătit. Erau la sud de Cheile Diavolului, unde a fost pusă ambuscada, pentru noi, când au auzit împușcăturile, și au venit în timp util să ne dea o mână de ajutor.

— Vreau să vă spun că dacă nu ar fi fost aici Grimes, zise Beldon, McBride ar fi fost șeful lui Piute acum.

— La ce te uiți? îl întrebai pe Beldon care mă privea atent.

— Mă uit la tine şi îmi pun întrebarea cum un om care are numele de pericol, a reuşit să-l omoare pe McBride şi pe propriii săi oameni.

— Dă-ţi tu şi răspunsul dacă ai pus şi întrebarea, îi răspunsei eu.

— Dar ce naiba, e clar, nu e de mirare! Avea numele lui McBride în vârf, pe foaia aruncată prin geam. Credea că eu am scris-o, ca să-l insult.

— Dar am fost eu, aruncătorul unui pericol… am protestat eu.

— S-ar putea ca ceea ce ai scris, să fi însemnat pentru el un pericol, spuse el, iar faptul ia dat de înţeles că Joe ar fi scris, că era un tigru dungat, adică că îl paşte închisoarea, și de asta McBride a reacţionat.

— Ţi-am spus că a înnebunit atunci când a văzut acel desen, şi numele lui, iar atunci sa simţit înfrânt. Să ştii că nu mi-am făcut griji nici un moment, fiindcă un hombre, care poartă pistolul cum îl porţi tu, cât şi tocul lustruit de atâtea scoateri, era un pistolar rapid mai ales cu un colt de 45, aşa că nu mai au rost întrebările şi presupunerile. Ce zici de o slujbă constantă la mine?

— Pentru ce? Acum banda lui McBride este lichidată, şi nu văd ce realizează un bărbat capabil lucrând aici. În plus, ţi-am spus că mă duc în California, așa cum mi-a spus tatăl meu.